

[Brusvang.]

ganske klar sammenhæng mellem tingene, den sammenhæng, jeg selv før omtalte, nemlig sammenhængen mellem økonomi, politik og sikkerhedspolitik. Derfor er det efter centrum-demokraternes opfattelse også naturligt, at sikkerhedspolitiske problemer gøres til genstand for forhandlinger i EF i det, man kalder for Lux-regie.

Jeg vil også henvise til den af udenrigsministeriet udarbejdede blå betænkning, hedder den vist, i hvert fald har den et blåt omslag, populært kaldet Seidenfadenrapporten. Hvis man kigger på indholdsfortegnelsen i den og ser, hvad man fra officielt hold anser for at være sikkerhedspolitiske problemer, så vil man ved at undersøge, hvad man rent faktisk har drøftet i Lux-regie, kunne konstatere, at sikkerhedspolitik i vidt omfang drøftes i Lux-regie. Men jeg vil godt som hr. Guldberg gå det skridt videre, at forsvarspolitiske interesser også i snæver forstand bør drøftes i denne sammenhæng, også af hensyn til NATO. Jeg mener nemlig stadig væk — det er centrum-demokraternes klare opfattelse — at vor sikkerhedspolitik endeligt er baseret på vort medlemskab af NATO, og at beslutninger skal træffes her. Det kan der ikke være nogen tvivl om, men det ville være rimeligt, at der skete en afstemning også med hensyn til EF-landenes sikkerhedspolitiske synspunkter.

Så er der spørgsmålet om, hvorvidt den videre udvikling kan ske hurtigere for nogle lande end for andre. Jeg må tilstå, at jeg på CDs vegne godt vil sige, at det kan der være megen fornuft i, og jeg vil henvise til det, man kalder 1. og 2. klasse lande. Jeg tager afstand fra udtrykket, men det er blot for, at man skal være klar over, hvilke forhold jeg taler om. Jeg vil gerne henvise til, at man ved andre internationale organisationer har den ordning, der hedder partial agreement, altså deloverenskomster, som kun nogle af medlemsstaterne, som er knyttet til en organisation, har skrevet under.

Men når jeg siger ja til denne fremgangsmåde, må det være under visse ganske bestemte forudsætninger, for at der ikke skal blive en opdeling i klasse 1 lande og klasse 2 lande, og efter mit skøn må betingelserne for en udvikling i trin som foreslået af hr. Tindemans være følgende:

Alle medlemslande, alle ni, må være med

i udformningen af den nye aftale. Alle ni må have godkendt den, inden den overhovedet kan træde i kraft, selv om den så kun træder i kraft for de enkelte, hvor mange det nu kan være, som ønsker at underskrive, og som ønsker, at den skal træde i kraft for deres vedkommende straks. Dernæst en tredje betingelse: at der sker en løbende underretning af de øvrige medlemslande inden for de ni med hensyn til, hvad der sker på dette område. Og for det fjerde, at der er en tydelig og klar bestemmelse i en sådan overenskomst om, at de øvrige medlemslande senere kan tiltræde alene ved egen beslutning. Det skal naturligvis ikke være sådan, at man skal have en ringere stilling, hvor man skal, jeg havde nær sagt komme og bede sine kolleger inden for EF, om man nu også må være med i denne nyordning. Det kan ikke være det, der er tanken.

Men jeg vil altså gerne tage afstand fra de udtryk, som hr. Maigaard har benyttet, nemlig 1. klasse lande og 2. klasse lande. Det er en nedvurdering. Det, der er tale om, er et forslag, et praktisk værdifuldt instrument, som man altså ikke uden videre skal forkaste, i hvert fald ikke uden at man i praksis har prøvet, hvilken værdi det kan have.

Om institutionerne har centrum-demokraterne følgende bemærkninger. Med hensyn til Parlamentet er der som anført af flere ordførere i praksis allerede sket en udvidelse af Parlamentets beføjelser, dels ved praksis, dels ved nye traktatændringer. Det har fået egne midler, det får indflydelse på budgettet, og der bliver direkte valg. Det er centrum-demokraternes opfattelse, at denne udvikling er rigtig. Vi vil gerne gå videre, vi vil gerne styrke Parlamentet endnu mere.

Jeg tror, det er vigtigt, at Parlamentet ikke blot er en kontrolinstans efterfølgende, men at Parlamentet også er med i beslutningsprocessen. Det er nu engang sådan, at ved mange af de store planer, ved mange de store projekter, der besluttet i Ministerrådet, er det ikke rigtig muligt bagefter at få rettet noget op, der måtte være skævt. Derfor er det temmelig vigtigt, at der bliver en helt klar medindflydelse i beslutningsprocessen for Parlamentet, inden Rådet tager stilling til de helt store planer; det er i hvert fald centrum-demokraternes opfattelse. Som konsekvens heraf går centrum-demokraterne også klart ind for, at Parlamentet skal have